

мощь на Бруса не намѣри вече неприятелл. Тогазь той са ухвати къмто Пергама, който съ Кимъ и Нимфеонъ паднахъ подъ властѣта му слѣдъ многочисленны пристѣпни. Най послѣ побѣдительтъ взе въ обсада Смирна, дѣто са бѣше скрыль Джунендъ. Въ тозь походъ му помогнахъ родоскитѣ рицари. Градѣтъ, принуденъ да са предаде, попроси толкозь прочутото Мухамедово великодушіе. Щомъ покори Смирна, Мухамедъ разруши зидоветѣ и культѣ му и го прѣдаде подъ управленіето на Александра Шишмана, комуто по-напрѣдъ бѣ повѣрено намѣстничеството въ Самсуиъ. Мухамедъ опрости даже и противнику си Джуненду и са задоволи да го испроводи само на заточеніе въ Сърбія, а колкото за караманскыя князь, той принуденъ да проси миръ, доби го отъ Султана. Тозъ князь три пѣти му оставя невѣренъ, а покорява му са само когато виждаше нападанѣто и опустошеніето на областитѣ си. Като са научи Мануилъ че неговѣтъ пріятель и съюзникъ одържѣ побѣда надъ най-послѣднитѣ и най-силны свои съперници за прѣстола, испрати посланници да му честятъ за побѣдата, и да му изразѣтъ желанье за изпълняванѣто на договорытъ на съюза имъ. Вѣренъ на думата си, Мухамедъ му повѣрижъ прѣвзетѣтъ на Черно-Море градища, градоветѣ въ Тесалія и градището на Мраморно-Море. Той запечати договора на пріятелството съ клетва и испрати посланницитѣ съ богаты дарове и съ тѣзь пріятелскы рѣчы: „Кажете на тестя ми, румекыя царь, че азъ съ неговата помощь добыхъ отеческото си царство, и за напрѣдъ, забравяещѣ туй, азъ щѣ му бѣдѣжъ предаиъ като сынъ на баща си и готовъ на услугытъ му.“ Въ сѣщото врѣме той пріе посланницитѣ, които му бѣхъ испроводили Българитѣ, Сърбытъ, Власытъ и другы подданны, покани ги на трапеза, ни здравица за тѣхно здравье и добро и ги испроводи, като имъ каза: „Извѣстете на господарытъ си че давамъ миръ на всицкытъ и го пріемамъ отъ тѣхъ, и нека Богъ на мира накаже нарушителитѣ му.“ Тогазь пакъ той заключи миръ съ Венеціанитѣ, както и съ Дубровничанитѣ.